

Het Eyland Edam in Indonesië

In de Stadskrant stond in 2012 een artikel over het eiland Edam in Indonesië. Hierin wordt beschreven dat het eiland alleen nog bewoond wordt door de vuurtorenwachter. In reactie op dit artikel vertelt de heer de Leng in een ingezonden stuk dat hij als militair in 1947 op het eiland verbleef om enkele weken te herstellen.

In oude tijden werd het eiland Poelo Damar dat is Hars-Eiland, naar een grote harsboom die er stond, genoemd. Tegenwoordig staat op de zeekaart weer de Indonesische naam, maar men spreekt nog steeds over het eiland Edam.

gekomen? In de Javazee iets ten noorden van Jakarta, het vroegere Batavia, ligt een archipel van 110 eilanden, riffen en zandbanken die de duizend eilanden worden genoemd.

Ze kregen in de zeventiende eeuw, in de tijd van de Verenigde Oost-Indische Compagnie (VOC) Hollandse namen zoals Vader Smits Eylandt, Cuijpers Eylandt, Onrust en namen van Hollandse steden o.a. Amsterdam, Alckmaer, Enkhuisen, Hoorn, Purmerent en Edam.

Omdat de eilanden in de nabijheid van Batavia lagen werden ze vanaf 1615 door de Compagnie op allerlei manieren gebruikt. Purmerent had een hospitaal voor melaatsen en andere besmettelijke ziekten, Onrust werd gebruikt voor het repareren van schepen en Edam had “ eenige Pakhuizen, een Zaagmolen en een Lynbaan”. Als men werd veroordeeld tot gevangenisstraf dan werden Europeanen veroordeeld tot het werken op deze lijnbaan.

Het eiland werd in 1690 wegens bijzondere verdiensten geschonken aan Joannes Camphuys toen hij afscheid nam als gouverneur-generaal. Hier liet hij een huis in Japanse stijl bouwen en verzamelde planten en dieren uit alle delen van Nederlands-Indië. Het eiland was een schatkamer met op het strand bijzondere schelpen en in de zee vissen en andere zeedieren. Camphuys was een groot verzamelaar van deze schelpen en kreeg vanuit Batavia ook veel bezoek om zijn collectie te bewonderen. Helaas heeft hij niet lang kunnen genieten van zijn privé-eiland want in 1695 overleed hij.

In 1879 kreeg het eiland een vuurtoren, 65 meter hoog en genoemd Vast Licht. Deze vuurtoren is nog steeds een baken voor het scheepvaartverkeer. Later werd het eiland een “ recreatie-eiland” van de militaire luchtvaart; van het lusthuis van Camphuys resten alleen nog de fundamenteën.

In het Periodiek van juli 2009 wordt aan Joannes Camphuys bijzondere aandacht besteed.

